

Rıhtımdaki Ben

— Sevinç A. K. · 09 Mayıs 2012

Yaşanmışlıkların üzerimde oluşturduğu ağırlığın meydana getirdiği yorgunluk, ömrümün henüz 25 yılını dahi dolduramamışken elliye merdiven dayamış hissiyatındaki olgunluk. Rıhtımdayım ben... Her zaman olmayı düşlediğim yer...

Masmavi denizin vermiş olduğu huzur, hiç bir yerde bulamayacağım türden. Aşığım sana engin deniz. Onca yükü kaldırırken omuzlarında, bense tüm acizliğimle hayranım sana. Daldıkça derinlere korkarcasına, hiç çıkamayacağımı hissediyorum; düşüncelerimdeki gibi... Oysa sen, hayranlığımı kazanırcasına duruyorsun karşımda durgun, sakin; hiçbir şey olmamış gibi...

Herkesin bir beklentisi var senden deniz, ama herkesin! Kimi sabahın bir köründe çıkar, yelkenler fora der, vira vira vira..! Ağa çıkacak olan balıklarını bekler; ekmek parasını... Kimisi uçuşur etrafında bir parça simit için o günlük karnını doyurmak adına... Kimisi tatil yapacaktır; lüks gemilerde seyahat... Kimisi ufak bir sandal kiralamıştır; sevgilisine açılacaktır dalgaların ortasında, ıslanmak şöyle dursun boğulmak pahasına... Kimisi İstanbul'un trafiğinden kurtulmak adına bekleyecektir iskelede dakikalarca... Kimisi sahil boyunca sevgilisiyle kol kola senin eşsiz manzaranla... Kimisi içinse; bir kare fotoğraf, bazısına şiir olursun ilham veren havanla... Ya ben... Bense elimde kitap, bardaktan boşalırcasına gök gürültüsüyle yağın yağmura aldırış etmeden, gözlerimden akan damlalara söz geçiremeden, hıçkırıklarımla dolu, bir banka oturmuşumdur ve güya okuyorumdur hayaller içinde. Omzuma bir dost elinin değmesini bekliyorum belki, belki birinin bana yanaşıp adres sormasını fütursuzca... Bir dalganın içine çekmesini esasen; tüm benliğimle sevdiğime kavuşmak için maviliklerde... Deniz'ime kavuşmak için yosunlara aldırmadan... Rıhtımda bekliyorum, sabırla bir gün daha biterken; batarken Güneş ufuklarda...

Gecenin bir ayazındayım şimdi... Gözlerim ay ışığından güç alan yakamozların parıltısına kayıyor bazen, olur ya çıkar bir denizkızı bana yoldaş olur diye... Ara sıra gökyüzüne bakıyorum, belki yolunu şaşırması, tek başına kalmış bir yıldızla denk gelip, ondan medet umarcasına şans dilemek için...

Kendimle baş başa kalmaktan korktum ben, ölmekten değil... Aklıma gelmedi mi sanıyorsun; ayağıma bir taş bağlayıp atlamak, biranda sonsuz yalnızlığıma kavuşmak için... Nasılsa yüzme bile bilmiyorum ve kurtulma şansım sadece bir tek benim olduğum yerde bir başka ben'in olmasına bağlıyken... Yani o ihtimal bile yokken... Kararsızdım; olur ya O gelir diye!.. Hoş biraz daha beklesem, dalgalar zaten beni çekecekti soğukkanlılıkla en sevdiğim rengin içine, sürükleyecekti rüyalarımı süsleyen mavilikler peşine. . Bekleme tahammülümün olduğunu biliyordu, çünkü en uğrak mekânımdaydım yine; rıhtımda...

Uzaklardaydı gözüm, bahriyeli bir yârim olduğunu sanırdı bilmeyen de. Ve ben sana geliyordum kışın ortasında; derinliklerdeki yalnızlığıma... Isınmaya geliyordum, rıhtımda beklerken üşüdüğümünden bir

başıma. Tam hazırken olacaklara, arkamdan seslenen tanımadığım etkileyici bir ses, rıhtımdaki ben ve o hayaller... İlk başta inanmadım, anti depresanların bende oluşturduğu halüsinasyon etkisi sanmıştım ki; farkında bile olmadan içinde buldum kendimi o mavi deryalarda.. O bir çift mavi sevda dolu sıcacık bakışlar da... Şimdi ise ben, sevgi ve aşk yüklü gemilerin olduğu başka bir rıhtımda...